

**ORSON SCOTT CARD**

**SACA**  
**UMBRELOR**  
**UMBRA LUI ENDER**

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză  
ROXANA BRÎNCEANU

**NEMIRA**

*Lui Dick și Hază Brown, în a căror casă nimeni nu este  
înfoțet și în ale căror inimi nimeni nu este un străin.*

## PREFAȚĂ

Această carte nu este, la drept vorbind, o continuare, deoarece ea începe cam acolo unde începe și *Jocul lui Ender* și se termină oarecum în același punct. Este de fapt o altă relatare a aceleiași povești, cu multe personaje și decoruri comune, numai că din perspectiva unui alt personaj. E dificil să-i găsec un nume. Un roman însoțitor? Un roman paralel? Poate o „paralaxă“, dacă pot transfera acest termen științific în literatură.

Ca idee, acest roman ar trebui să meargă la fel de bine la cititorii care nu au citit niciodată *Jocul lui Ender*, ca și la cei care l-au citit de mai multe ori. Pentru că nu este o continuare, nu există ceva ce ar trebui să știți din *Jocul lui Ender* și să nu se găsească aici. Și totuși, dacă am reușit să-mi îndeplinesc țelul literar, aceste cărți se completează și se împlinesc una pe cealaltă. Pe oricare ați citi-o prima, celălalt roman tot va avea propria lui valoare.

Timp de mulți ani am privit cu mulțumire cum popularitatea *Jocului lui Ender* crește, în special printre cititorii de vârstă școlară. Deși nu am intenționat să fie o carte pentru tineri, ea a fost apreciată de mulți dintre cei de această vârstă, ca și de mulți profesori care au găsit diverse căi de a se folosi de ea în cadrul lecțiilor.

Nu mi s-a părut niciodată surprinzător că urmările existente – *Vorbitor în numele morților*, *Xenocid* și *Copiii minții* – nu au plăcut atât de mult cititorilor tineri. Motivul evident este că *Jocul lui Ender* se centrează pe un copil, în timp ce urmările sunt despre adulți. Și poate și mai important, *Jocul lui Ender* este, cel puțin aparent, un roman eroic, de aventuri, în timp ce continuările sunt cu totul alt tip de ficțiune, mai lent, mai contemplativ și mai centrat pe idei, având de-a face cu teme de interes mai puțin imediat pentru tinerii cititori.

Oricum, recent am ajuns să înțeleg că cei 3 000 de ani scurși între *Jocul lui Ender* și continuările sale lasă suficient loc pentru alte continuări mai apropiate de original. De fapt, într-un anumit sens, *Jocul lui Ender* nu are continuări, căci celelalte trei cărți sunt în sine o poveste legată, în timp ce *Jocul lui Ender* este de sine stătător.

Pentru scurt timp am cochetat serios cu ideea de a deschide universul *Jocului lui Ender* altor scriitori, și am ajuns până la a-i propune unui scriitor a cărui muncă o admir mult, Neal Shusterman, să lucreze cu mine pentru a crea romane despre tovarășii lui Ender Wiggin din Școala de Luptă. În timp ce discutam, a devenit evident că eroul cu care ar trebui să începem ar fi Bean, copilul-soldat pe care Ender îl tratează așa cum fusese și el tratat de profesorii adulți.

Apoi s-a întâmplat altceva. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât deveneam mai gelos pe Neal pentru că el ar putea fi cel care să scrie o astfel de carte, și nu eu. În final am înțeles că, departe de a o termina cu scrierile despre „puștii din spațiu“, așa cum descriam eu cinic proiectul, aveam în realitate mai multe de spus, că de fapt învățasem ceva în cei doisprezece ani de la apariția *Jocului lui Ender* în 1985. Și astfel, în timp ce încă mai speram că Neal și cu mine am putea lucra împreună la ceva, am respins cu abilitate acest proiect.

În curând am constatat că era mai dificil decât păruse, adică să spui aceeași poveste de două ori dar în mod diferit. Mă împiedica faptul că, deși punctele de vedere ale eroilor erau diferite, autorul era același, cu aceleași concepții esențiale despre lume. Am fost ajutat de

faptul că în decursul anilor am învățat câteva lucruri și am fost capabil să adaug concepții diferite și o înțelegere mai profundă proiectului. Ambele cărți au izvorât din aceeași minte, dar nu chiar aceeași: ele se inspiră din aceleași amintiri ale copilăriei, dar dintr-o perspectivă diferită. Pentru cititor, paralaxa este creată de Ender și Bean, diferiți, dar mișcându-se în miezul acelorași evenimente. Pentru scriitor, paralaxa este creată de cei doisprezece ani în care copiii mei mai mari au crescut iar cei mai mici s-au născut, lumea s-a schimbat în jurul meu, și eu am mai învățat câte ceva ce nu știusem înainte despre natura umană și despre artă.

Acum țineți în mâini această carte. Dacă o considerați un experiment literar reușit e rândul vostru să judecați. Pentru mine a meritat să mă cufund din nou în aceeași fântână, căci apele s-au schimbat mult între timp și, chiar dacă nu s-a preschimbat chiar în vin, cel puțin are o aromă diferită datorită vasului diferit în care a fost turnată, și sper că vă va plăcea la fel de mult, sau chiar mai mult.

Greensboro, Carolina de Nord, ianuarie 1999

# **Partea I**

## **COPILUL STRĂZII**

# 1

## POKE

*– Crezi că ai găsit pe cineva, și dintr-odată programul meu e închis?*

*– Nu e vorba de puștiul pe care l-a găsit Graff. E vorba de calitatea scăzută a celor pe care i-ai găsit tu.*

*– Știam că sunt puține speranțe. Dar copiii cu care lucrez eu poartă un adevărat război numai pentru a supraviețui.*

*– Copiii tăi sunt atât de subnutriți, încât au suferit serioase degradări mentale cu mult înainte de a fi testați. Majoritatea nu au relații umane normale, sunt atât de afectați încât nu trece o zi fără să găsească ceva de furat, de spart sau de dezmembrat.*

*– Și ei reprezintă o posibilitate, ca toți ceilalți copii.*

*– Exact genul ăsta de sentimentalism discreditează întregul tău proiect în ochii F.I.*

Poke ținea ochii deschiși tot timpul. Copiii mai mici trebuiau să stea și ei de pază, și uneori puteau fi buni observatori, dar ei nu observau chiar toate lucrurile pe care trebuiau să le observe, și asta însemna că Poke nu se putea baza decât pe ea însăși ca să vadă pericolul.

Erau destule pericole de care trebuia să se păzească. Polițaii, de exemplu. Nu se arătau des, dar când o făceau păreau preocupați în special să curețe străzile de copii. Îi biciuiau cu cravașele magnetice, împărțind cu cruzime lovituri usturătoare chiar și celor mai mici, tratându-i ca pe niște paraziți, hoți, ciumă, o plagă a curatului oraș Rotterdam. Era treaba lui Poke să sesizeze perturbările care sugerau o razie a poliției. Atunci trebuia să fluiera pentru ca cei mici să se grăbească în ascunzătorile lor până trecea pericolul.

Dar polițaii nu veneau prea des. Adevăratul pericol era mult mai aproape – copiii mai mari. Poke, în vârstă de nouă ani, era matriarhul miciei ei armate (nu că ar fi fost chiar toți siguri că e fată), dar asta îi lăsa indiferenți pe băieții și fetele de unsprezece sau doisprezece sau treisprezece ani care-și petreceau viața pe străzi. Cerșetorii, hoții și târfele adulte nu dădeau atenție copiilor mici decât ca să-i înlăture din drum. Dar copiii mai mari care erau printre cei înlăturați se răzbunau pe cei mici. De fiecare dată când ceata lui Poke găsea ceva de mâncat – în special dacă descopereau vreo sursă de gunoi demnă de încredere sau un mod ușor de a căpăta un bănuț sau ceva de mâncare – erau nevoiți să-și ascundă și să-și păzească cu gelozie comoara, căci huliganilor nu le plăcea nimic mai mult decât să le ia celor mici orice buchiță de mâncare. Să fure de la copiii mai mici era mai sigur decât să fure din magazine sau de la trecători. Iar Poke vedea că le plăcea asta. Le plăcea când celor mici le era frică și-i ascultau și scânceau și le dădeau orice le-ar fi cerut.

Așa că atunci când puștiul costeliv de vreo doi ani se cățăra pe o ladă de gunoi peste drum, Poke, fiind un bun observator, îl văzu imediat. Puștiul era la limita înfometării. Ba nu, era lihnit de foame. Brațe și picioare subțiri, încheieturi care păreau ridicol de mari, o burtă umflată. Iar dacă nu-l omora curând foamea, l-ar fi omorât venirea toamnei, căci nici din hainele lui subțiri nu mai rămăsese mare lucru.

În mod normal nu i-ar fi acordat mai mult decât o atenție trecătoare. Dar erau ochii lui. Încă mai privea inteligent în jur. Nu avea acea apatie a morților vii care deja nu mai căutau hrană sau un loc confortabil unde să se întindă să respire pentru ultima dată aerul puturos din Rotterdam. Oricum moartea n-ar fi însemnat o schimbare pentru ei. Toți știau ce e Rotterdam: dacă nu capitala, cel puțin portul principal al iadului. Singura diferență dintre Rotterdam și moarte era că în Rotterdam pedeapsa nu era eternă.

Ce făcea băiețelul ăsta? Nu căuta de mâncare. Nu se uita după trecători. Ar fi fost inutil – nimeni n-ar fi dat ceva unui copil atât de mic. Orice ar fi primit i-ar fi fost luat de alt copil, așa că de ce să se ostenească? Dacă voia să supraviețuiască, trebuia să-i urmeze pe ceilalți căutători în gunoaie și să lingă ambalajele de mâncare în urma lor, să ia ultimul cristal de zahăr sau ultimul praf de făină rămas pe hârtie, orice rămânea nelins de primul venit.

Copilul ăsta n-avea nicio șansă pe stradă dacă nu era luat într-o ceată, iar Poke nu-l voia. N-ar fi fost decât o cheltuială inutilă, iar puștii ei o duceau destul de greu și fără să adauge încă o gură de hrănit.

O să cerșească, gândi ea. O să plângă și o să cerșească. Dar asta nu ține decât la oamenii bogați. Eu trebuie să mă gândesc la ceata mea. El nu face parte dintre ei, deci nu-mi pasă de el. Chiar dacă e atât de mic. Nu înseamnă nimic pentru mine.

Niște prostituate de vreo doisprezece ani care de obicei nu lucrau în zonă dădură colțul, îndreptându-se spre baza lui Poke. Ea fluiera încet. Puștii se despărțiră imediat, rămânând pe stradă, dar încercând să nu arate că formează un grup.

Nu ținu. Târfele știau deja că Poke e șefa cetei; o apucară de brațe și o izbiră de perete cerându-i „taxa”. Poke știa că nu trebuia să pretindă că nu are nimic – încerca întotdeauna să păstreze o rezervă pentru a-i potoli pe huliganii înfometați. Putea să vadă

că fetelor le era foame. Nu erau ceea ce voiau pedofilii când își făceau drum pe acolo. Erau prea sfrijite, arătau prea bătrâne. Până mai creșteau ca să atragă comerțul ceva mai puțin pervers, trebuiau să recurgă la gunoaie. Lui Poke îi clocotea sângele în vene când cineva fura de la ea sau de la ceata ei, dar era mai bine să le plătească. Dacă ar fi bătut-o, n-ar mai fi putut avea grijă de ceată, nu-i așa? Așa că le duse la unul din ascunzișurile ei și scoase o pungă cu o jumătate de plăcintă.

Era râncedă, căci o păstra de câteva zile tocmai pentru asemenea ocazii, dar cele două prostituate o înșfăcară, rupseră punga, și una din ele mușcă mai mult de jumătate înainte de a-i da restul prietenei ei. Sau mai degrabă fostei ei prietene, căci din astfel de fapte se nasc dușmăniile. Cele două începură să se bată, ținând una la alta, lovindu-se, zgâriindu-se cu unghiile. Poke le urmări îndeaproape, sperând că o să rămână restul de plăcintă, dar nu avu asemenea noroc. Ajunse în gura aceleiași fete care luase prima mușcătură – și tot prima fată câștigă și lupta, alungând-o pe cealaltă.

Când Poke se întoarse, băiețelul era chiar în spatele ei. Aproape că se lovi de el. Furioasă că trebuise să-și dea mâncarea târfelor, îl izbi cu genunchiul și-l trânti la pământ.

– Nu sta în spatele oamenilor dacă nu vrei să aterizezi în cur, mârâi.

El se ridică și o privi, așteptând, rugând.

– Nu, blestematele, n-o să capeți nimic de la mine, zise Poke. Nu iau niciun bob de fasole de la gura cetei mele, tu nu meriți nici măcar un bob de fasole.

Ceata începuse să se adune, acum că huliganii plecaseră.

– De ce le dai lor mâncarea ta? spuse băiatul. Ai nevoie de mâncarea aia.

– O, iartă-mă! zise Poke. Ridică vocea, astfel ca ceata s-o audă: Bănuiesc că tu ar trebui să fii șeful cetei, nu-i așa? Fiind atât de mare, nu e o problemă să-ți păstrezi mâncarea.

– Nu eu, replică băiatul. Eu nu merit niciun bob de fasole, nu-ți amintești?

– Da, îmi amintesc. Și poate că tu ar trebui să-ți amintești și să-ți ții gura.

Ceata râse.

Dar băiețelul nu râse.

– Trebuie să ai propriul tău huligan, spuse.

– Eu nu am huligani, eu mă descotorosesc de ei, răspunse Poke. Nu-i plăcea felul în care continua să vorbească, înfruntând-o. În câteva clipe ar fi fost nevoită să-l lovească.

– Dai în fiecare zi mâncarea huliganilor. Dă-o unui singur huligan și fă-l să te păzească de ceilalți.

– Crezi că eu nu m-am gândit niciodată la asta, prostule? zise ea. Dar odată cumpărat, cum să-l păstrez? N-o să se bată pentru noi.

– Dacă n-o face, omoară-l, zise băiatul.

Asta o înnebuni pe Poke, stupida imposibilitate, forța ideii pe care știa că n-o s-o ducă niciodată la îndeplinire. Îl izbi din nou cu genunchiul, și de data asta îl lovi și după ce căzu.

– Poate încep omorându-te pe tine.

– Eu nu valorez niciun bob de fasole, nu-ți amintești? spuse băiatul. Omori un huligan, îl faci pe următorul să se bată pentru tine, și chiar dacă el vrea mâncarea ta, îi e și lui frică de tine.

Ea nu știu ce să spună despre o idee așa de lipsită de noimă.

– O să te mănânce de vie, spuse băiatul. O să te înghită. Deci trebuie să omori unul. Să-i pună piedică cineva mic, ca mine. Iar pietrele sparg capete de orice mărime.

– Îmi faci silă, zise ea.

– Pentru că tu nu te-ai gândit la asta, replică el.

Flirta cu moartea vorbindu-i astfel. Dacă ea îl rănea în vreun fel, era terminat, trebuia să știe asta.

Dar deja moartea era lângă el, înăuntrul tricoului lui subțire. Nu prea conta dacă moartea venea și mai aproape.

Poke își privi ceata. Nu reuși să citească nimic pe fețele lor.

– N-am nevoie să-mi spună un copil să omor ce nu pot omori.

– Unul mic vine în spatele lui, tu-l plesnești, el cade peste cel mic, spuse băiatul. Ai deja niște pietre mari, niște cărămizi. Îl lovești în cap. Când îi vezi creierii, ai terminat.

– Nu-mi e de niciun folos mort, zise ea. Vreau propriul meu huligan, să ne apere. Nu vreau unul mort.

Băiatul rânji.

– Deci acum îți place ideea mea.

– Nu pot avea încredere în huligani, răspuse ea.

– El o să te pândească la cantina de caritate, spuse băiatul.

Tu intri în fața lui în cantină.

Continua s-o privească în ochi, dar vorbea ca să-l audă ceilalți.

– El o să vrea să intre înaintea tuturor în cantină.

– Unul mic îi pune piedică, cei mari îl bat, zise Sergentul.

Avea opt ani și în general se purta ca și cum ar fi fost secundul lui Poke, deși adevărul era că ea nu avea un secund.

– Obții un huligan, și el îi face pe ceilalți să plece.

– Cum oprești doi huligani? Trei huligani? întrebă Sergentul.

– Cum am spus, răspuse băiatul. Îl împingi și-l dobori, nu e atât de mare. Ai pietrele. Ești pregătit. Nu ți se spune Sergentul?

– Nu mai vorbi cu el, Serg, zise Poke. Nu știu de ce vorbim cu unul de doi ani.

– Am patru, făcu băiatul.

– Cum te cheamă? întrebă Poke.

– Nimeni nu mi-a pus vreodată vreun nume, zise el.

– Vrei să spui că ești atât de prost că nu-ți amintești propriul nume?

– Nimeni nu mi-a pus vreodată vreun nume, repetă el. O mai privea încă în ochi, stând pe caldarâm, cu ceata înconjurându-l.

- Nu valorezi nici cât un bob de fasole, spuse ea.
- Așa e.
- Mda, făcu Sergentul. Un nenorocit de bob de fasole – Bean.
- Acum ai un nume, zise Poke. Întoarce-te pe lada aia de gunoi, eu o să mă gândesc la ce ai spus.
- Am nevoie de ceva de mâncare, zise Bean.
- Dacă-mi faci rost de un huligan, dacă ce ai spus tu merge, atunci poate îți dau ceva.
- Am nevoie acum, zise Bean.

Ea știa că e adevărat.

Căută în buzunar și scoase șase alune pe care le păstrase. El se ridică și luă doar una din mâna ei, o băgă în gură și o mestecă încet.

- Ia-le pe toate, spuse nerăbdătoare.

El întinse mâna. Era slăbită, nu putea strânge pumnul.

- Nu le pot ține pe toate, zise. Nu apuc prea bine.

La naiba. Irosea niște alune bune pe un puști care oricum avea să moară.

Dar avea de gând să încerce ideea lui. Era îndrăzneată, dar era primul plan pe care-l auzise care să-i ofere o speranță de a îmbunătăți lucrurile, sau să schimbe ceva în viața lor mizerabilă fără ca ea să fie silită să îmbrace haine de femeie și să se prostitueze. Iar dacă era ideea lui, ceata trebuia să vadă că îl tratează cinstit. Așa rămâi șef de ceată, când ei te văd mereu cinstit.

Așa că țin u mâna întinsă în timp ce el mănă toate cele șase alune, una câte una.

După ce o înghiți pe ultima, o privi din nou lung în față, apoi spuse:

- Ar trebui să te pregătești să-l omori.
- Îl vreau viu.
- Pregătește-te să-l omori dacă nu e potrivit.

Spunând asta, Bean trecu șontăcăind strada, spre lada lui de gunoi, și se cățăără cu greu pe capacul ei, să privească.

– N-ai patru ani! strigă Sergentul spre el.

– Patru am, dar sunt mic, răspunse el.

Poke îi făcu semn Sergentului să tacă și se apucară să caute pietre și cărămizi și blocuri de zgură. Dacă urmau să poarte un război, era mai bine să fie înarmați.

Lui Bean nu-i plăcea noul lui nume, dar era un nume, iar a avea un nume însemna că altcineva știa cine e el și avea nevoie să-l strige cumva, și asta era un lucru bun. Ca și cele șase alune. Gura lui abia dacă știa ce să facă cu ele. Mestecatul era dureros.

Nu-i plăcea nici cum distrugea Poke planul pe care-l concepusese el. Bean n-o alesese pe ea pentru că era cel mai deștept șef de ceată din Rotterdam. Dimpotrivă. Ceata ei abia dacă supraviețuia, din cauza gândirii ei nu tocmai bune. Era prea miloasă. Nu avea atâta minte încât să se asigure că are destulă hrană pentru sine ca să arate bine hrănită, așa că, deși ceata ei știa că e cumsecade și o plăcea, pentru alții nu arăta prosperă. Nu părea să facă treabă bună.

Dar dacă ar fi făcut treabă bună nu l-ar fi ascultat niciodată pe el. El nu s-ar fi putut apropia. Sau dacă l-ar fi ascultat și i-ar fi plăcut ideea, s-ar fi descotorosit de el. Așa era în stradă. Puștii cumsecade mureau. Poke era prea cumsecade ca să supraviețuiască. Pe asta conta Bean. Dar acum de asta se și temea.

Tot timpul pe care-l petrecuse observând oamenii în timp ce trupul său se autoconsuma ar fi fost inutil dacă ea nu reușea să facă ceva. Nu că Bean ar fi pierdut prea mult timp cu sine. Chiar de la început, privind ce făceau copiii pe stradă, cum furau unul de la altul, unul de la gura celuiilalt, din buzunarul celuiilalt, vânzându-și orice parte a corpului lor pe care puteau s-o vândă, văzuse că lucrurile puteau fi îmbunătățite dacă cineva

ar fi avut puțină minte, dar el nu avea încredere în propria lui perspicacitate. Era convins că mai era ceva ce el nu putea încă să înțeleagă. Se zbatea să învețe mai mult – despre orice. Să învețe să citească și să știe ce înțeles au semnele de pe camioane, magazine, vagoane și lăzi. Să învețe suficientă olandeză și suficientă esențială ca să înțeleagă tot ce se vorbea în jurul lui. Foamea care-i distrăgea în mod constant atenția nu-i era de niciun ajutor. Probabil ar fi găsit mai mult de mâncare dacă n-ar fi pierdut atât timp studiind oamenii. Dar în final își dădu seama că înțelesese. Înțelesese de la început. Nu era niciun secret că numai din cauză că era mic Bean nu reușise încă în viață. Motivul pentru care ceilalți se descurcau atât de prost era doar prostia lor.

Ei erau proști, iar el era deștept. Deci de ce el murea de foame, iar ceilalți puști supraviețuiau? Atunci se decisese să acționeze. Atunci o alesese pe Poke ca șefa cetei lui. Iar acum stătea pe o ladă de gunoi privind cum ea strica totul.

Primul lucru pe care-l făcu fu să aleagă un huligan nepotrivit. Avea nevoie de un huligan care să poată să intimideze lumea numai prin mărime. Avea nevoie de cineva mare și prost, brutal, dar controlabil. În schimb ea credea că are nevoie de cineva mic. Nu, prost! Prost! vru să-i strige Bean pe când ea își privea ținta apropiindu-se, un huligan care-și spunea Ahile, după eroul din benzile desenate. Era scund, rău, isteț și rapid, dar șchiopăta de un picior. Ea crezuse că o să-l poată doborî mai ușor. O prostie! Ideea nu e doar să-l dobori – prima dată poți doborî pe oricine pentru că nu se așteaptă la asta. E nevoie de cineva care să rămână doborât.

Dar nu spuse nimic. Nu voia s-o facă să se înfurie pe el. O să vadă ce se întâmplă. O să vadă cum e Ahile atunci când e bătut. O să vadă și ea – n-o să meargă și atunci o să trebuiască să-l omoare și să ascundă cadavrul și să încerce din nou cu alt

huligan înainte să se răspândească vestea că o ceată de copii doboară huliganii.

Ahile se apropie țănoș – sau poate piciorul său îndoit îl făcea să pășească așa – și Poke făcu o adevărată paradă din faptul că-i e frică și încearcă să fugă. Nu e bine, gândi Bean. Ahile s-a prins deja. Ceva nu e în regulă. Trebuie să te porți cum te porți în mod normal! Proasto! Ahile se uită în jur cu mai multă atenție. Precaut. Ea îi spune că are ceva dosit – asta e în parte firesc – și îl conduce spre capcana de pe alee. Dar iată că el dă înapoi. E atent. N-o să meargă.

Dar merge, din cauza piciorului șchiop. Ahile vede capcana, dar nu poate să fugă, câțiva copii mici se înghesuie în spatele picioarelor lui, iar Poke și Sergentul îl împing din față, și el cade. Niște cărămizi aruncate cu putere îi lovesc corpul și piciorul rănit – copiii mici își fac treaba chiar dacă Poke e proastă – și da, asta e bine, Ahile este speriat, crede că o să moară.

Bean își părăsise deja poziția înaltă. Jos, pe străduță, să poată privi de aproape. Îi fu greu să vadă prin mulțime. Se înghesuie, iar copiii mici – care erau toți mai mari decât el – îl recunoscă și-l lăsară să treacă, știind că e dreptul lui să vadă. Se opri chiar lângă capul lui Ahile. Poke stătea deasupra lui, cu un bloc mare de zgură în mâini, și vorbea.

– Ne duci la masa de la adăpost.

– Da, sigur, vă duc, promit.

Nu-l crede. Uită-te în ochii lui, caută-i slăbiciunile.

– Și tu obții mai multă mâncare așa, Ahile. Ai ceata mea. Dacă avem suficientă mâncare, dacă suntem mai puternici, îți dăm și ție mai mult. Ai nevoie de o ceată. Ceilalți huligani te-ar da la o parte din calea lor – i-am văzut! – dar cu noi nu trebuie să suporti așa ceva. Vezi ce facem noi? Noi suntem o armată.

OK, acum înțelegea. Era o idee bună, iar el nu era prost, îi înțelegea logica.

– Dacă ești așa de deșteaptă, Poke, cum de n-ai mai făcut asta până acum?

Ea nu știu ce să răspundă. Se uită la Bean.

Fu doar o privire fugară, dar Ahile o văzu. Iar Bean știu ce gândea. Era evident.

– Omoară-l, zise Bean.

– Nu fi prost! făcu Poke. E cu noi.

– Așa-i, aprobă Ahile. Sunt cu voi. E o idee bună.

– Omoară-l! repetă Bean. Dacă nu-l omori acum, o să te omoare el pe tine.

– Lași balega asta umblătoare să-ți vorbească așa? comentă Ahile.

– Viața ta sau a lui. Omoară-l și ia-l pe următorul.

– Următorul n-o să fie șchiop ca mine, comentă Ahile. Următorul n-o să creadă că are nevoie de voi. Eu știu că am. Sunt cu voi. Eu sunt ceea ce vreți voi. Așa e bine.

Poate că avertismentele lui Bean o făcuseră precaută pe Poke. Nu cedă imediat.

– N-o să crezi după aia că e rușine să ai o adunătură de copii mici în ceata ta?

– E ceata ta, nu a mea, zise Ahile.

Mincinosul, gândi Bean. Nu vezi că te minte?

– Pentru mine asta e ca o familie. Ăștia sunt frații și surorile mele mai mici. Trebuie să am grijă de familia mea, nu-i așa?

Bean înțelese imediat că Ahile câștigase. Era un huligan puternic, și-i numea pe puștiiăștia frați și surori. Bean putu să vadă foamea în ochii lor. Nu foamea obișnuită, de mâncare, ci foamea adevărată, profundă, de familie, de dragoste, de acasă. Aveau puțin din asta în ceata lui Poke. Dar Ahile le promitea mai mult. Tocmai depășise cea mai bună ofertă a lui Poke. Acum era prea târziu ca să-l omoare.

Prea târziu, dar pentru o clipă păru că Poke e atât de proastă și are de gând să-l omoare totuși. Ridică mai mult blocul de zgură, să lovească.

– Nu, zise Bean. Nu se poate. Acum face parte din familie.

Ea coborî piatra până în dreptul taliei. Se întoarse încet spre Bean.

– Du-te dracului de-aci, spuse. Nu ești din ceata mea. Nu e nimic pentru tine aici.

– Ba nu, zise Ahile. Mai bine omoară-mă, dacă ai de gând să te porți așa cu el.

Părea plin de curaj. Dar Bean știa că Ahile nu era curajos. Doar isteț. Câștigase deja. Nu însemna nimic faptul că era trântit la pământ și Poke mai avea încă piatra. Acum ceata era a lui. Poke era terminată. Trebuia să mai treacă ceva timp până când și alții în afară de Bean și Ahile să înțeleagă asta, dar testul autorității se dădea aici și acum, iar Ahile urma să câștige.

– Puștiul ăsta, spuse Ahile, poate nu face parte din ceata ta, dar face parte din familia mea. Nu-i spui fratelui meu să se care.

Poke ezită. Un moment. Un moment lung.

Destul de lung.

Ahile se ridică. Își frecă vânătăile, își analizează rănilor. Privi cu o admirație amuzată copiii mici care-l loviseră cu pietre.

– La naiba, sunteți răi!

Ei râseră – nervos la început. Oare o să-i lovească pentru că și ei îl loviseră?

– Nu trebuie să vă temeți, zise. Mi-ați arătat ce puteți face. O să mai trebuiască să facem asta câtorva huligani, o să vedeți. Trebuie să știu dacă o faceți bine. Treabă bună. Cum te cheamă?

Le învătă numele unul câte unul. Le învătă și le repetă, iar când greșea câte unul făcea mare caz, își cerea scuze, se străduia vizibil să-și amintească. După un sfert de oră îl iubeau toți.

Dacă poate face asta, gândi Bean, dacă se pricepe atât de bine să-i facă pe oameni să-l iubească, oare de ce n-a mai făcut-o până acum?

Pentru că proștii ăștia se uită mereu după putere. Oamenii superiori ție nu vor niciodată să împartă puterea cu tine. De ce să te bizui pe ei? Nu-ți dau nimic. Cei inferiori, dacă le dai speranță, dacă le dai respect, ei îți dau ție putere, pentru că ei nu cred că o au, deci nu se supără s-o dea.

Ahile se ridică în picioare, un pic nesigur, piciorul rănit durându-l mai mult ca de obicei. Toată lumea se retrase, făcându-i loc. Ar fi putut să plece dacă ar fi vrut. Să plece și să nu se mai întoarcă. Sau să adune câțiva huligani, să se întoarcă și să pedepsească ceata. Dar rămase acolo, apoi zâmbi, căută în buzunar și scoase ceva incredibil. Un pumn de stafide. Un pumn plin. Se uitau în palma lui de parcă ar fi purtat semnul unui piron.

– Întâi frații și surorile mai mici, spuse. Cel mai mic primul. Se uită la Bean: Tu.

– Nu el! strigă următorul. Nici nu-l cunoaștem.

– Bean a fost cel care voia să te omorâm, zise altul.

– Bean, spuse Ahile. Bean, tu doar te uitai la familia mea, așa-i?

– Da, făcu Bean.

– Vrei o stafidă?

Bean dădu din cap.

– Tu primul. Tu ne-ai unit, OK?

Fie că Ahile l-ar fi omorât sau nu, tot ce conta în acea clipă era stafida. Bean o luă. O băgă în gură. Nici măcar nu o mușcă. Lăasă doar saliva s-o înmoaie, savurându-i aroma.

– Știi, zise Ahile, oricât ai ține-o în gură, nu se transformă din nou în strugure.

– Ce-i ăla strugure?

Ahile râse, dar el tot nu mestecă. Apoi dădu stafidele celorlalți copii. Poke nu împărțise niciodată atâtea stafide, pentru că nu avusese niciodată atâtea de împărțit. Dar copiii nu înțelegeau. Gândeau că Poke le dă gunoaie, iar Ahile, stafide. Asta pentru că erau proști.